

Suzuki

Ikki nýtt slag av prutli,
men forkunnugur
violinskúli

Sámal Petersen, violinlærari, hevur nýtt henda frálæruhátt eina tíð. Fekk tí hug at stökka inn á gólvíð, at siggja og hoyra ein tilíkan frálærutíma.

Einaferð um vikuna savnar hann flestu næmingarnar saman til samanspæl, og tað var ein tilíkan dag, eg fekk høvið at vitja.

Hugvekjandi

Eg var sera hugtíkin av hesum smáu. Umleið tjúgu næmingar – heilt niður í 4 ára aldur – stóðu ryggfættir og hugfættir og vísu undrunarvert og livandi spæl. Stuttligt var eisini at siggja, hvussu vakurt og sjálvsagt tey førdu bogan. Sera reint og magnandi spældu tey, og eg sá fyrri mær tómar strúkarastólar í symfoniorkestrinum fyllast við ungum framfýsnum snildlingum.

Leika og spæl

Tað var, sum var violinleika, ið tey við stórar gleði

spældu sær við. Violinin er torfør at fara í holt við, og skjótt kann eldhugi gerast sonn marra. Sjálvt tíðarfrek venjing er sjáldan nóg mikil til at reka frensin úr treisku streingjunum fyrstu árin.

Loysunarorðið er tí kanska júst: Leika.

Japanarin Schinichi Suzuki hevur óivað drigist við somu trupulleikar í síni violinfrálæru, men hann hevði eygu og oyru opin og fór at royna nýggjar óroyndar leiðir.

Tónleikur og móðurmál

Suzuki samanbar tónleikamenning við móðurmálsmenningina hjá barninum. Frá føðingini og til barnið fer í skúla, hevur tað lært umleið 7000 orð, og hetta hendir uttan nakra miðvísa skúlagongd.

Hesin veruleiki hugtók Suzuki, og hann fór at royna, hvussu hetta viðfóddi næmið kundi nýtast í

